

N:o 42.

Af herr **P. G. Petersson i Brystorp**, om *skrifvelse till Kongl. Maj:t angående ändring i 15 kap. 19 § kyrkolagen m. m.*

I 15 kap. 19 § kyrkolagen föreskrifves: Om någon obekant person vill låta lysa för sig, skall det ej ske, förr än han för presten framter säkra bevis om sitt lefverne och sina vilkor, eller några visse och trovärdige män derom vittna, vidare är genom kongl. brefvet af den 26 oktober 1791 stadgadt: Då man eller qvinna, som äktenskap bygga vill, om sin hinderlöshet dertill och de stycken till hinderlösheten höra icke kan enligt ofvan åberopade paragraf i kyrkolagen uppte tillförlitliga och säkra bevis, ej heller trovärdiga män för densammas uppgifter derom kunna borgen afgifva, såsom en af dem känd och vittnad sak, för hvars följder de sig ansvar ikläda kunna, må det lagligt anses och hinderlösheten såsom fullt styrkt förklaras, att sökanden i inrikes tidningar kungör sitt förehafvande med alla dertill hörande omständigheter och anvisning till hvilken prest, med uppgift af adressen till honom, den sig anmäla bör, som tilltänkta äktenskapet hindra vill, inom tid af 3 till 6 månader för dem, som icke utom riket vistats, samt af ett år för dem, som från utländska orter bort bevittnad vara.

Att vid tiden af dessa föreskrifters tillkomst de då voro lämpliga och ändamålsenliga, betviflas ej, men under de långa tider som sedermera förflutit hafva förhållandena betydligt sig förändrat, och landets befolkning befinner sig på rörligare fot nu än någonsin förr. Några års vistelse i utlandet och sedermera återkomst till fosterbygden hör ej till det ovanliga,

och vill då någon sådan ingå äktenskap här, möta svårigheter, hvarom han i flesta fall varit okunnig. Här stå honom nu två utvägar öppna för att få sin hinderlöshet fulltygad, dels borgen af trovärdiga män, dels kungörelse i Post- och Inrikes tidningar. Den första är beqvämare och enklare, och att anskaffa män, som äro färdige och villige för vänskapens skull att gifva borgen för hans hinderlöshet såsom en af dem känd och vittnad sak, torde i flesta fall icke möta någon svårighet, helst ansvarspåföljden är så godt som ingen, och fall lära äfven inträffat, då pastor vägrat att utfärda lysning på sådana trovärdiga mäns borgen. Ett sådant lagstadgande kan i så fall leda till godtycke och äfven missbruk och bör således ej i lagen kvarstå. Den andra utvägen, kungörandet i Post- och Inrikes tidningar, förefaller mig vara pålitligast för hinderlöshetens bevisande, men den stadgade långa tiden af ett års väntan efter kungörandet, innan lysning kan erhållas, har medfört, att kontrahenterna börjat lefva tillsammans oegentligt och blifva sedermera liknöjda för ett ordnadt äktenskap, fästevinna häfdas och sedan öfvergifves. Dessa med flera oegentligheter torde i väsentlig mån kunna förebyggas, om tiden för lysnings erhållande förkortades till högst 6 månader efter kungörandet, hvilket i anseende till nutidens snabbare förbindelser ej kan medföra någon fara, samt blefve tiden i så fall likställd med stadgad tid för stämmings delgifvande med utländsk person.

Af ofvan anförda skäl vågar jag föreslå,

att Riksdagen ville i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla, att Kongl. Maj:t täcktes vidtaga åtgärder för vinlande af följande ändringar i nu gällande lag:

1:o att stadgandet uti 15 kap. 19 § kyrkolagen om trovärdiga mäns intyg eller borgen måtte upphävas.

2:o att kongl. brevet af den 26 oktober 1791 måtte så förändras, att den deri bestämda tiden för lysnings erhållande efter kungörandet i Post- och Inrikes tidningar måtte bestämmas till tre månader för inom riket vistande, och till sex månader för den, hvars hinderlöshet bort från utländsk ort vara bevittnad.

Stockholm den 27 januari 1897.

P. G. Petersson.